

פרק כה י וידבר ה' אל-משה לאמר. יא פינחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן, השיב את-חמתי מעל בני-ישראל, בקנאו את-קנאתי, בתוכם; ולא-כליתי את-בני-ישראל, בקנאתי. יב לכן, אמר: הנני נתן לו את-בריתי, שלום. יג והיתה לו ולזרעו אחריו, ברית כהנת עולם--תחת, אשר קנא לאלהיו, ויכפר, על-בני ישראל

סג אלה פקודי משה, ואלעזר הכהן--אשר פקדו את-בני ישראל, בערבת מואב, על, ירדן ירחו. סד ובאלה, לא-היה איש, מפקודי משה, ואהרן הכהן--אשר פקדו את-בני ישראל, במדבר סיני. סה כי-אמר ה' להם, מות ימותו במדבר; ולא-נותר מהם, איש--כי אם-כלב בן-יפנה, ויהושע בן-נון.

פרק כו א ותקרבנה בנות צלפחד, בן-חפר בן-גלעד בן-מכיר בן-מנשה, למשפחת, מנשה בן-יוסף; ואלה, שמות בנותיו--מחלה נעה, וחגלה ומלכה ותרצה. ב ותעמדנה לפני משה, ולפני אלעזר הכהן, ולפני הנשיאים, וכל-העדה--פתח אהל-מועד, לאמר. ג אבינו, מת במדבר, והוא לא-היה בתוך העדה הועדים על-ה', בעדת-קרח: כי-בטטאו מת, ובנים לא-היו לו. ד למה יגרע שם-אבינו מתוך משפחתו, כי אין לו בן; תנה-לנו ארזה, בתוך אחי אבינו. ה ויקרב משה את-משפטו, לפני ה'.

ו ויאמר ה', אל-משה לאמר. ז בנות צלפחד דברת--נתן נתן להם ארזת נחלה, בתוך אחי אביהם; והעברת את-נחלת אביהן, להן. ח ואל-בני ישראל, תדבר לאמר: איש כי-ימות, ובן אין לו--והעברתם את-נחלתו, לבתו. ט ואם-אין לו, בת--ונתתם את-נחלתו, לאחיו. י ואם-אין לו, אחים--ונתתם את-נחלתו, לאחי אביו. יא ואם-אין אחים, לאביו--ונתתם את-נחלתו לשארו הקרב אליו ממשפחתו, וירש אתה; והיתה לבני ישראל, לחקת משפט, כאשר צוה ה', את-משה.

"את בריתי שלום" - (סנהדרין טס) שתהא לו לכרית שלום כאלם המחזיק טובה וחנות למי שעושה עמו טובה אף כאן פירש לו הקב"ה שלומותיו "והיתה לו" - כריתו זאת "ברית כהנת עולם" - שאע"פ שכבר נתנה כהונה לזרעו של אהרן לא נתנה אלף לאהרן ולבניו שנמשחו עמו ולתולדותיהם שיולידו אחר המשחתו אבל פינחס שנולד קודם לכן ולא נמשח לא לא לכלל כהונה עד כאן וכן שנינו בזכתיים לא נתכחן פינחס עד שהרגו לזמרי "לאלהיו" - בשביל אלהיו כמו (כמדבר יא) המקנא אחיה לי (וזכירה ח) וקנאתי לכיון בשביל און

וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב ראה מעשה וזכור הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני הוועל את כותית קנאין פוגעין בו אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה שאין (משלי כא, ל) חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה' זכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם

סנהדרין פ"ב א'

י ותקרבנה בנות צלפחד (במדבר כז, א), אותו הדור היו הנשים גודרות מה שהאנשים פורצים, שכן את מוצא שאמר להן אהרן (שמות לב, ב): פרקו נזמי הזקב אשר באזני נשיכם, ולא רצו הנשים ומחו בבעליהן, שנאמר (שמות לב, ג): ויתפרקו כל העם את נזמי הזקב וגו', והנשים לא נשתתפו עמהן במעשה העגל, וכן במקראים שהוציאו דבה (במדבר יד, לו): וישבו וילינו עליו את כל העדה, ועליהם נגזרה נזרה, שאמרו (במדבר יג, לא): לא נוכל לעלות, אכל הנשים לא היו עמהם בעצה, שקתוב למעלה מן הפרשה (במדבר כו, סה): כי אמר ה' להם מות ימותו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפנה, איש ולא אשה, על מה שלא רצו לקנס לארץ, אכל הנשים קרבו לבקש נחלה בארץ, לקד נקתבה פרשה זו סמוך למיתת דור המדבר, שמשם פרצו האנשים וגדרו הנשים. **במדבר רבה פרשה יא**

בקנאו את קנאתי בתוכם. דקדק לומר קנאתי, גם אמר בתוכם, בא לתת כח המשיג בו השבת חמה, ואמר שהיתה באמצעות ג' דברים. הא' שקינאו בכבודו ובעצמו וסכן בעצמו כאמור בדבריהם, והוא אומרו בקנאו בכינוי. ב' שהיתה הקנאה בשביל כבודי לבד לא לאמצעות שום דבר וזולתו, וזו היא מצוה שלימה אשר יתרצה ה' בה יותר מכל אשר יעשה האדם, והוא אומרו את קנאתי בכינוי להמדבר ברוך הוא. ג' שלא היתה הפעולה שעשה נעלמת מעיני אדם אלא קדש ה' בתוך קהל ועדה, כאומרם ז"ל (סנהדרין פב.) שהיו כל שבט שמעון סביב לאהל אשר שם דקר שניהם והרג נשיאיהם בפניהם, והוא אומרו בתוכם: 'אור החיים'

מלכים א פרק יח כ וישלח אחאב, בכל-בני ישראל; ויקבץ את הנביאים, אל-הר הפרמל. כא ויגש אליו אל-כל-העם, ויאמר עד-מתי אתם פסחים על-שתי הסעפים--אם-ה' האלהים לכו אחריו, ואם-הבעל לכו אחריו; ולא-ענו העם אתו, דבר.

ל ויאמר אליו לל-העם גשו אלי, ויגשו כל-העם אליו; וירפא את-מזבח ה', הקרוס. לא ויקח אליו, שתיים עשרה אבנים, כמספר, שבטי בני-יעקב--אשר היה דבר-ה' אליו לאמר, ישראל יהיה שמך. לב ויבנה את-האבנים מזבח, בשם ה'; ויעש תעלה, כבית סאתים זרע, סביב, למזבח.

פרק יט ז וישב מלאך ה' שנית ויגע-בו, ויאמר קום אכל: כי רב ממך, הדרך. ח ויקם, ויאכל וישתה; וילך בלח האכילה הריא, ארבעים יום וארבעים לילה, עד הר האלהים, חרב. ט ויבא-שם אל-המערה, וילן שם; והנה דבר-ה', אליו, ויאמר לו, מה-לך פה אליהו. י ויאמר קנא קנאתי לה' אלהי צבאות, כי-עזבו בריתך בני ישראל--את-מזבחתיך הרוס, ואת-נביאיך הרגו בחרב; ואותר אני לבדי, ויבקשו את-נפשי לקחתה. יא ויאמר, צא ועמדת בהר לפני ה', והנה ה' עבר ורוח גדולה וחסק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני ה', לא ברוח ה'; ואחר הרוח רעש, לא ברעש ה'. יב ואחר הרעש אש, לא באש ה'; ואחר האש, קול דממה דקה. יג והיה כשמע אליו, וילט פניו באדרתו, ויצא, ויעמד פתח המערה; והנה אליו, קול, ויאמר, מה-לך פה אליהו. יד ויאמר קנא קנאתי לה' אלהי צבאות, כי-עזבו בריתך בני ישראל--את-מזבחתיך הרוס, ואת-נביאיך הרגו בחרב; ואותר אני לבדי, ויבקשו את-נפשי לקחתה. {ס} טו ויאמר ה' אליו, לך שוב לדרךך מדברה דמשק; ובאת, ומשחת את-חזאל למלך--על-ארם. טז ואת יהוא בן-נחשי, תמשח למלך על-ישראל; ואת-אלישע בן-שפט מאבל מחולה, תמשח לנביא תחתיך.

מידות ראה - תוכחה

יש לעיין בדרכי בני אדם כשרוצים להוכיח איזה איש להסירו מדרכו, אולי זה הדרך לפי עינינו טובה היא אע"פ שיש בה חסרונות, אבל בחסרונותיה מגינות עליו בעד חסרונות יותר עצומות. והשי"ת ידריכנו במעגלי צדק, שלפעמים פיתוי היצר הוא להשתקע בתוכחות ל"כ", ואין זה כי-אם רוע לב. והמרחם רחום יכפר.